

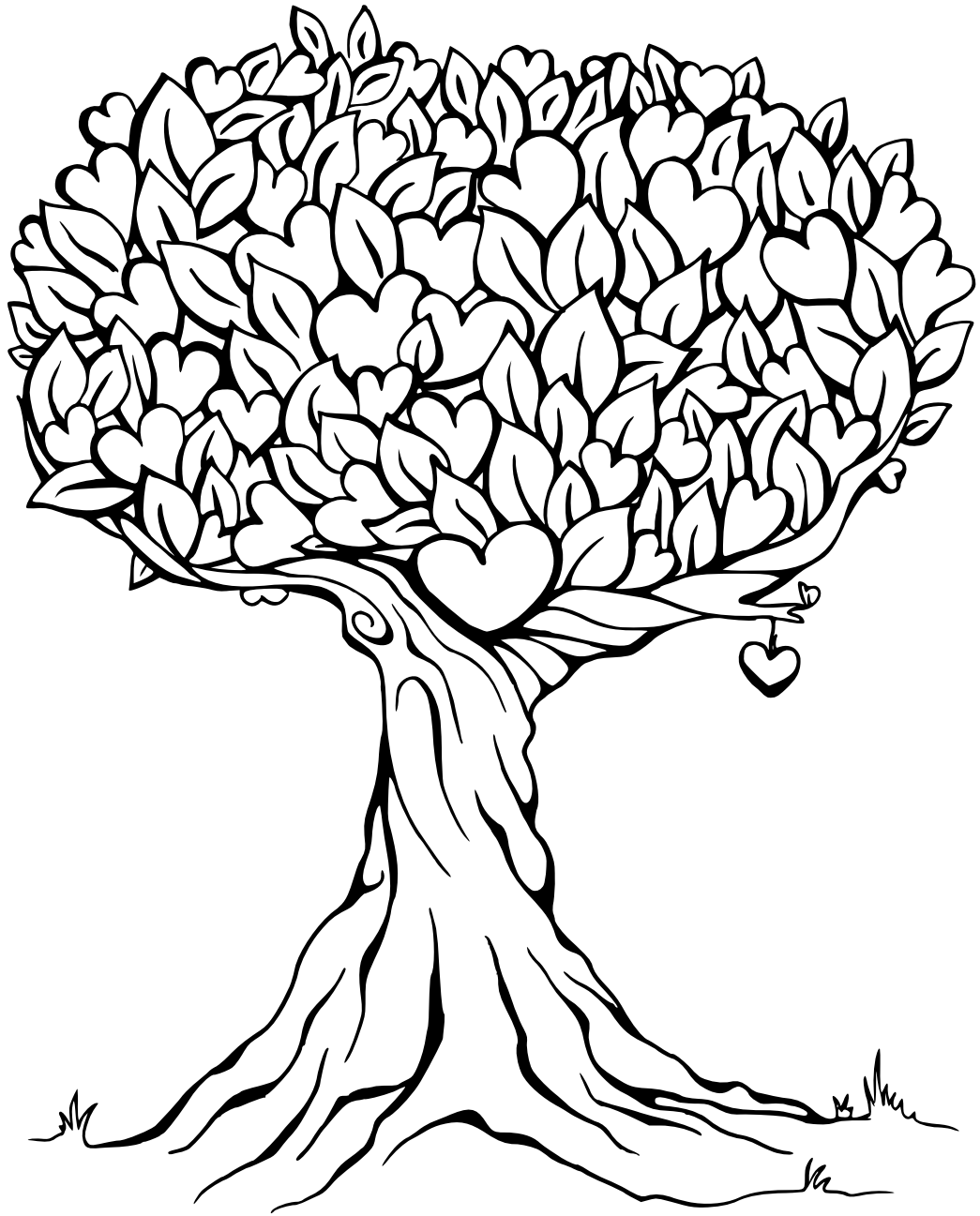
Martin Kunetka

Vzkazy bytostných I

LITERATÚRA GRÁLU

FÉNIX
2020

MARTIN KUNETKA

VZKAZY BYTOSTNÝCH I

© Martin Kunetka, 2012, 2020

© Fénix, 2020

ISBN 978-80-89847-27-3

Úvodem

Tato kniha je určena pouze těm lidem, kteří se zajímají o přírodu a přírodní bytosti a kteří si touží vyslechnout to, co tyto bytosti chtějí lidstvu předat. Jejich naléhavá sdělení se bezprostředně týkají našeho života a žádný člověk je nesmí jen tak přecházet. Pokud si však někdo nepřeje změnit sám sebe, bude-li to nutné, a chce-li zůstat takový, jaký je, ten ať tuto knihu raději zavře a odloží.

Kniha se opírá o vědění, které je obsaženo v knize „Poselství Grálu“ od Abd-ru-shina a které musí být základem pro posuzování všeho.

Vyprávění uvedená na dalších stránkách jsou autorovým prožitím. Na pokyn je předává dále s nadějí, že někomu pomohou.

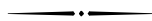
1. V parku

První vzkaz mi předal elf lípy stojící v nedalekém parku. Vlastně jsem se s elfy tohoto parku seznámil už dříve. Chodím kolem nich do obchodu a vždycky mě bolelo, když jsem viděl, jak jsou do nich napínáčky přibodnuty reklamní letáky na všechno možné. Říkal jsem si, že ten, kdo to udělal, by si taky měl vyzkoušet, jaké to je, být terčem něčeho takového.

Když to šlo, napínáčky jsem stromům z kůry vytahoval a reklamy vyhazoval. Zkraje to byl skoro boj s větrnými mlýny, ale postupně letáků ubývalo a teď už jsem tam více než dva měsíce žádný neviděl. Snad to vydrží!

Jeden z elfů mi jednou řekl, že až bude jeho strom kvést, mám si přijít nasbírat květy na čaj. Normálně bych se zdráhal — ve městě přeci jen není ovzduší kdovíjaké a „olověný“ čaj bych si nerad vařil —, ale když mi to poradil, tak asi věděl, že mi jeho květy pomohou.

Nakonec mě však zavolal ještě dříve, než přišla doba rozkvětu. Jedno ráno jsem se vzbudil velmi brzy a cítil jsem jeho volání. Jako kdyby mi chtěl něco předat, co bych měl vyřídit dále. Tak tedy poslouchejte...

Jsem elf lípy a stojím tu celý lidský věk. Můj strom je starší než většina z vás. Každý den kolem mě projdou tisíce lidí, ale kdo z nich o mně skutečně ví? Smutné je, že většina nevnímá ani ten strom, který svým pozemským zrakem může spatřit. Projde kolem se zrakem upřeným dolů, protože tam je jeho směřování, a s hlavou plnou svých starostí. Jaké jsou to však starosti!

Ani nevíš, jaké je to pro nás pohazení, když se přeci jen někdy někdo zastaví a s láskou se podívá do naší koruny. V tu chvíli děkuje Stvořiteli a ani o tom neví.

Žel, takových lidí je málo. Přesto to sem spoustu lidí táhne. Sednou si na lavičku do našeho stínu, ale místo toho, aby vychutnávali dary přírody, kouří, hádají se, pouští si hudbu... A zpěv ptáků v našich korunách ani šumění listů neslyší, vyzařování naší kůry nevnímají.

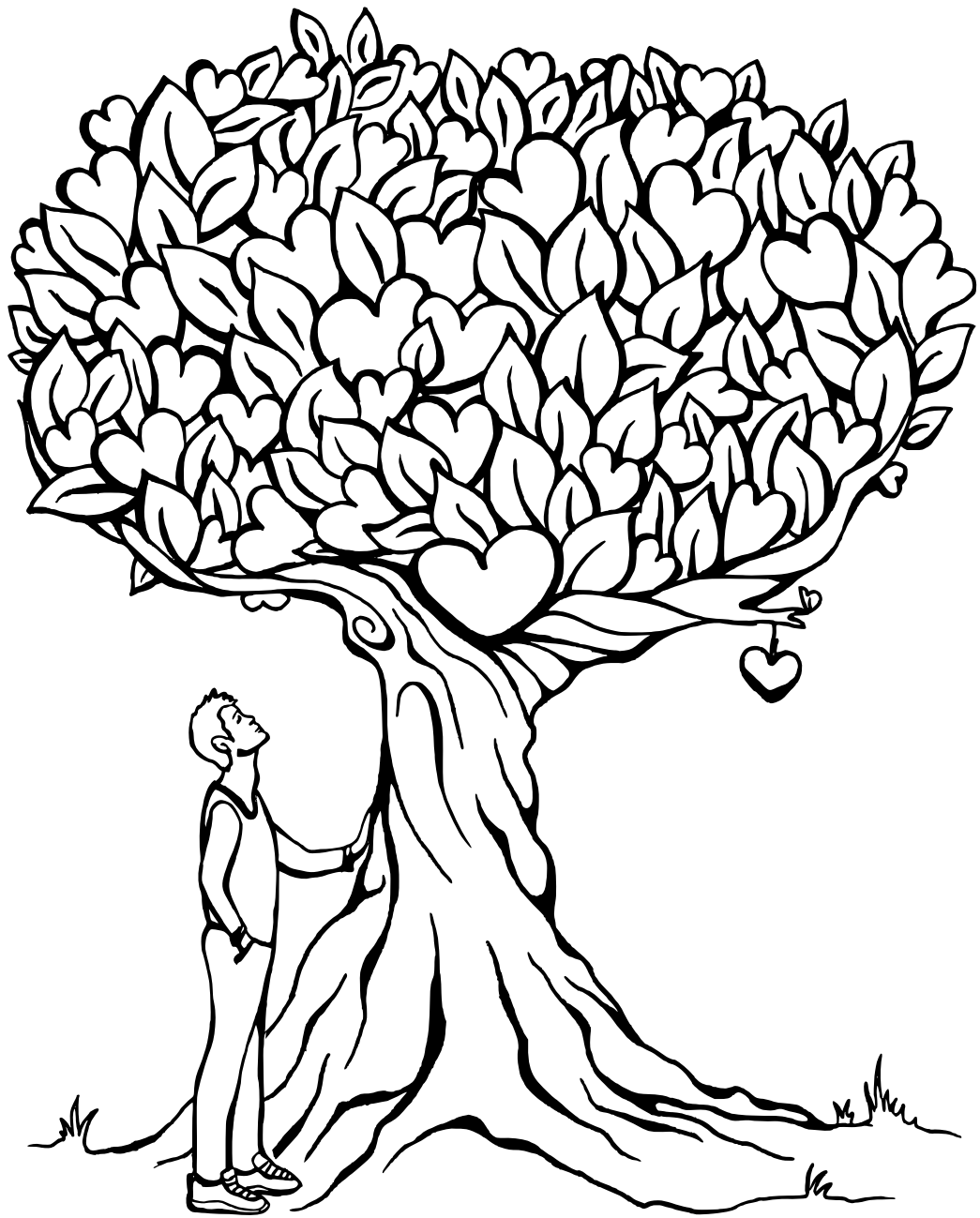
Čas od času kolem projdou lidé a něco do nás zabodnou. Nemyslete si, že když nemáme vaše tělo, tak necítíme bolest. Já cítím se svým stromem, i když jinak, než si dokážete představit.

Jsi hodný, že nám pomáháš, ale tohle není to nejhorší. Mnohem horší je, že vy lidé jste úplně otrávilí myšlenkový svět, a to nás bolí mnohem více, než si dokážete představit. Jak vám máme pomoci, když kolem sebe šíříte jen kal, kterým nic nepronikne?

Toužebně vyhlížíme dva dny v týdnu, kdy všechen ten shon ustane a vy zůstanete doma nebo odjedete pryč. Hned se nám volněji dýchá! S radostí vítáme nové ráno a nic nás neruší, protože vy, líní lidé, ještě spíte.

Brzy bude nová doba a nikdo se na ni netěší tak jako bytostní. Budete se stydět za to, jak jste nám ubližovali. Šťastní ti z vás, kdo včas poznají a budou ještě smět napravit mnohé, čím se provinili. My bytostní vám v tom budeme pomáhat – my to ani jinak neumíme. I teď se vám snažíme dávat, jen vy si neberete.

Každý rok vám přichystám tolik květů, které by vás vyléčily mnohem lépe než vaše léky, jenže se smutkem je musím shodit na zem, protože si pro ně nikdo nepřijde. Mám skutečnou radost, když se tu někdo přeci jen občas zastaví a natrhá si pár květů. A když u toho s láskou pomyslí na dary přírody, opět na chvíli uvěřím v lepší časy lidstva.

2. Růžička

Pořídili jsme si kytičku. Přišla za námi jako malá růžička, ale díky píli bytostného začala růst, až jsme ji museli přesadit do většího květináče.

Její elf je sice mnohem menší než elf takového stromu, ale to neznamená, že by nám neměl co říct. Vždyť moudrost není podmíněna výškou ani stářím. Toto předal krátce poté, co se „nastěhoval“ ke mně domů...

Jsem malý elf a starám se o malou kytičku za oknem. Květinám se daří dobře tam, kde se vše zachvívá v lásce a harmonii. Máme rádi Světlo, a to nejen to sluneční. Když je kolem nás klid, můžeme se mu otevřít a načerpat sílu pro sebe i pro rostlinu. Ale když se kolem nás lidé hádají, šíří nesprávné myšlenky a špatnou náladu, musíme se uzavřít, jinak bychom trpěli. Také hluk města, automobily a disharmonické zvuky, kterým vy říkáte hudba, nás velmi ruší. Snažíme se pracovat i tak, ale moc nám to nejde a nemáme z toho tu pravou radost.

Cítíme ale vaši lásku a z ní můžeme načerpat spoustu síly. Také když do domácnosti proudí síla při pobožnostech nebo duchovních rozhovorech, dokážeme se otevřít a načerpat posilu.

Měli byste se více ptát bytostných, jaké rostliny smíte pěstovat. Rádi vám budeme přinášet krásu, ale pro některé rostliny tu není vhodné vyzařování a přes všechnu naši snahu se jim nedaří.

Mnohé dělá také voda, bez které by nebylo života. Ta ve vašich městech je mrtvá a my ji můžeme využít jen na hrubohmotné úrovni. Pokud lidé znají sílu kamenů, mohou nám pomoci — křišťál pročišťuje a energetizuje. Na slunci dokáže divy.

Rádi vám zkrášlujeme domov, zahrady i ulice, ale musíte nám pomáhat, jinak mnoho nezmůžeme. Šiřte kolem sebe krá-

su, lásku a harmonii a uvidíte, že všechno bytostné ve vašem okolí bude jenom vzkvétat. Budte radostní, protože mrzutost, zloba a nenávisť jenom ubíjí, až nakonec zabije všechnen život a naději. Víte, kolik elfů musí snášet vaše nálady a nemocť při tom nic učinit? Máte svobodnou vůli a my ji respektujeme, ale proč jste takoví, to opravdu nechápeme. Radujte se přece a všechno ostatní přijde samo. Světlo se postará o všechny tvory, kteří k němu směřují. Podívejte se na rostliny, jak rostou vzhůru. Čiňte to také tak a štěstí obepne celý svět. Těšíme se na spolupráci s vámi. Těšíme se na dobu, kdy o nás budete vědět. Budeme vám moci mnohé ukázat. Snažte se komunikovat s bytostnými, i když je možná nevidíte či neslyšíte. V nitru nás však můžete vycítit a my vám rádi pomůžeme.

3. Prší

Pršelo. Celý den bylo vlastně zataženo, ale až k večeru se konečně spustil vytoužený déšť. Lidé na něho možná reptali, ale příroda ho vítala s vděkem – už bylo na čase opět trochu uklidit.

Jenže jak vlastně tento úklid probíhá? Nic se neděje samo, a proto i za touto prací můžeme hledat bytostné. Tady tito byli droboučci i malinko větší, s křidélky, a byli jako ohromná četa. Jakmile se spustil déšť, pustili se nadšeně do práce a pilně očišťovali všechno, co jim přišlo pod ruku. Jen jeden z nich se zastavil. Ne proto, že by se mu nechtělo pracovat, ale proto, aby lidem předal následující slova.

Jsme bytosti deště a očišťujeme vaši zemi nejen hrubohmotně, ale také jemnohmotně. Velký nepořádek jste udělali v této úrovni a bude potřeba dlouhého úklidu, než bude Země moci být zase nazývána čistou.

Vlákna vašich myšlenek, která již nežijí, uschnou, ale jen tak samy od sebe se nevypaří a zůstávají ležet na zemi jako jedovatě zelený povlak. A tuto špínu – ano, špínu, protože vaše myšlenky nejsou čisté – po vás uklízíme.

Rádi bychom ji mocným proudem vody smetli jednou a navždy, ale to bychom zničili i všechny život a to není chtěno. Proto musíme postupovat pečlivě. Tam, kde má být v budoucnu zachován život, dodáváme vláhu – ani málo, ani moc. Některá místa však vyschnou a ty už nesmíme zásobovat. Vaše Země bude celkově mnohem sušší, než jak ji znáte. Važte si proto vody jako toho největšího daru, který vám mohou bytostní dát! Bez ní by nebylo života.

Víte však vůbec ještě, jak chutná čistá, pramenitá voda? Nebo jste to už dávno zapomněli, protože jste skoro všechnu vodu otrávil a teď ji musíte pít? Nemyslete si, že se vaše chemikálie

jednoduše odplaví do stoky a tam zůstanou. Ne, tyto látky prosakují do půdy i se vypařují do oblak. A my *musíme* pracovat s takovou vodou, která nás vlastně i trochu pálí.

Tak rádi bychom stromům, květinám, polím i loukám přinášeli svěží, křišťálově jasnou vodu, jenže nemůžeme. Dlouho bude trvat očista vody a ovzduší, protože na tomto poli jste se velmi provinili.

Tomu je však nyní konec. Těm z vás, kdo zbudou, chceme dát jedinou radu – opatrujte vodu jako nejcennější věc na světě. A naučte se jí vážit! Potom vám ji my, bytostní, budeme rádi a s láskou dávat.

4. Život v trávě

Vracel jsem se zrovna domů a trochu bojoval s deštníkem, když mi pohled padl na kousek trávy mezi chodníkem a silnicí. Vskutku to nebylo nic velkého – jeden strom a, řečeno lidskými měřítky, několik metrů čtverečních trávy.

Přesto to místo působilo jaksi živě a nebylo to jen díky té trávě, která měla v dešti obzvláště výraznou zelenou barvu. Hlavou mi probleskla myšlenka, copak se asi v tu chvíli tam dole děje, a vzápětí na to mě oslovil gnóm. Tvářil se velmi důležitě a zaměstnaně, jako kdyby řídil přinejmenším celé království. Ale bylo to úsměvné, protože jinak to byl upřímný bytostný, kterému leželo na srdci blaho kousku půdy, který mu byl svěřen. Jen na lidi se tak trochu zlobil. Jenže kdo mu to může mít za zlé?

Jsem gnóm a starám se o tady tento kousek trávy. V tvých očích může vypadat malý, ale věř mi, že je zde práce na celý den. Teď zrovna prší, a tak musíme svádět vodu do země, aby se půda řádně provlhlčila a rostliny z ní mohly nasávat vodu po další dny.

Kdybyste vy lidé viděli, kolik je tady dole i na tak malém kousku země života, neprocházeli byste kolem tak nevšímavě. Kus trávy je vám lhostejný, ale to neznamena, že je méně cenný než třeba stromy či řeky. Rozhlédněte se přece po přírodě a uvidíte, že je zelená. Tedy alespoň tam, kde jste ji ještě nezničili. Tak proč si ve svých městech tak málo vážíte této barvy, že máte všude samé domy a silnice?

Kdyby si každý z vás našel každý den alespoň chvíli na to, aby se v klidu díval do zelené přírody, vnímal tu krásu a život a na nic přitom nemyslel, hned by vám bylo lépe a byli byste uvolněnější.

Ale to asi není nic pro vás. Všude potřebujete něco mít a každý kousek země využít pro své stavby, a tak na trávníky nezůstává skoro žádný prostor. Tím spíše by vám měly být vzácné, tak proč si ještě i po těch kousíčkách šlapete? To vám nestačí chodníky? V lese či na palouku je to něco jiného – tam mají pěšinky své místo. Ale tady ve městě byste mohli zvládnout chodit po chodnících. Vždyť i vám se orosená stébla trávy musí líbit více než blátivé kaluže, které se udělaly na místech, která jste vyšlapali.

Ničíte přírodu a mnohdy nám přiděláváte práci takovým způsobem, že si s ní nevíme rady. Musíme pak chodit za elfy stromů a ptát se jich na radu. Rádi posloucháme jejich slova. Vždy nás vyslechnou a pomohou nám. A pokud to nejde, tak nás alespoň rozveselí a povzbudí, aby nám nebylo smutno.

Elfové stromů jsou moudří. Večer, když se celá příroda ztiší, sedáváme v jejich blízkosti a nasloucháme jejich vyprávění. Měli byste poslouchat s námi – tolik byste se toho dozvěděli! Ráno pak toto vědění předáváme dále tvorečkům – malým bytostným i drobným zvířátkům – žijícím u nás v trávě. Ale jsou jako děti, takže jim nepředáváme poučující slova, ale jen tiché vyzařování lásky. To je něco, co si zatím nedovedete úplně správně představit.

Ale nemusíte přece vědět, jak přesně žijeme. Stačí, když o nás budete vědět a budete na nás brát ohled. Snad nechceme tak mnoho. A pokud nám ještě k tomu začnete i pomáhat, to bude radosti na tomto malém kousku trávy!

Obsah

1.	V parku	9
2.	Růžička	12
3.	Prší	14
4.	Život v trávě	17
5.	Tvé tělo	19
6.	Na palouku	21
7.	Večerní oblaka	23
8.	Očistná bouře	25
9.	Nejstarší elf.	26
10.	Poselství z dálav.	29
11.	Plamen svíčky	32
12.	Vousaté tváře	34
13.	Záhal z mraků.	36
14.	Živá voda.	38
15.	Dotek múzy	40
16.	Život pod zemí	43
17.	Záhon plný sazenic	45
18.	Kamenná postava.	47
19.	Volání strážkyně krajiny	49
20.	Závěrečné volání	51

Martin Kunetka

Vzkazy bytostných I

© 2012, 2020 Martin Kunetka (www.knihy-kunetka.cz)

Ilustrácie © 2020 Pavla Calabová

Logá © 2015 – 2020 Kamila a Július Pastierikovci, Dačov Lom, Slovensko.

Text je vysádzaný písmom Andulka Pro. Obálka, sadzba, dizajn a grafický návrh © 2020 Július Pastierik, Dačov Lom, Slovensko.

Všetky práva vyhradené, vrátane prekladu do iných jazykov. Akékoľvek šírenie knihy alebo jej časti bez súhlasu autora, či už v tlačenej, elektronickej či inej podobe je zakázané.

Druhé vydanie, prvé vo vydavateľstve Umelecko-duchovného združenia Fénix.

Vydalo Umelecko-duchovné združenie Fénix, Dačov Lom 87, Slovensko, fenix@preludi.eu, fenix.preludi.eu, ako svoju 38. publikáciu (10. v edícii Literatúra Grálu).

ISBN 978-80-89847-27-3